

имъ! И да се пързаятъ по урвитѣ, и да си правятъ снѣжни човѣци, и да се биятъ съ топки!... Сега всички ме мразатъ! Неблагодарни хора"!...

И старата баба-зима разтърсила бѣлитѣ си коси, подпрѣла глава съ рѣцѣ и се замислила... И отъ день на день тя слабѣла.

II.

Било въ началото на мартъ, Нѣколко млади палави слънчеви лжчи, безъ да искатъ позволение отъ слънцето, запжтили се къмъ земята, за да се поборятъ съ баба-Зима.

Тѣ се заловили ревностно на работа. Като нажежени стрѣли пробивали рохкавия снѣгъ и го топѣли. Достигнали земя. Стоплили земята, и понея се показали млада трѣвица, кокичета и други цвѣтенца.

А всичко това радвало палавитѣ лжчи. Весело си играли тѣ по малкитѣ полянки, които всѣки день, всѣки часъ ставали по пѣстри, по-красиви.

Да, весело имъ било... Забравили били само едно: тѣ направили всичко това, безъ да попитатъ слънцето,

Баба-Зима узнала за стореното и се разядосала:

— „Не се е свършило още моето царство!“ — раздрѣзнена извикала тя. — „Какъ смѣте вие да се вмѣквате въ моитѣ владѣния и да правите такъвъ безпорядкъ!... Какъ смѣте да разтопявате моя снѣгъ и да разбуждате по-рано, прѣди да съмъ умрѣла, заспалата земя!“

И като дошла къмъ нацвѣтѣлата полянка, тя духнала нѣколко пжти съ ледения си дѣхъ, и тогъчасъ трѣвата и цвѣтята увѣхнали. Послѣ разтърсила бѣлитѣ си коси, — и цѣлъ облакъ снѣжни парцали засипали на цвѣтѣлата полянка. И тя се обърнала на сжщинска гробница, обвита съ бѣла покривка.

Едва сега разбрали палавитѣ лжчи, какво били направили, обаче късно било да поправятъ грѣшката си.

Като узнало слънцето за това, повикало лекомисленитѣ лжчи да дадатъ обяснения за постѣп-